

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 8757

гр. София, 24.11.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав, в закрито заседание на 24.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **4954** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.248 ГПК.

Образувано е по искане на адв. В. И. да бъде допълнено постановеното по делото съдебно решение № 4592/12.08.2020г. в частта за разноските, поради своевременно направено искане с писмена защита, докладвана в съдебно заседание от 20.07.2020г. и представения към нея списък на разноските.

След размяна на книжа от ответника чрез юрк. Ч. е постъпило писмено изявление, с което моли искането да бъде оставено без уважение, като претендира, че на основание чл. 92 от ЗУБ, специална по отношение на общата разпоредба по чл.143, ал.1 АПК и чл.248 ГПК вр. чл.144 АПК, поради което бил неприложим общият ред по АПК. Според чл.92 ЗУБ, са освободени от държавни такси и разноски, с изключение на тези за експертиза производствата по ЗУБ, без да посочва, че това се отнасяло само за чужденца. Нормата се отнасяла и за двете страни в производството, а в случай, че българският орган е имал предвид, че тази норма е неприложима за административния орган, то това непременно е щяло да бъде посочено, каквото не е налице. Ответникът се е позовал и на съдебна практика – решение № 15125/07.12.2018г., постановено по адм.д.339/2018г. на ВАС, решение № 3179/05.03.2019г. по адм.д.14567/2018г. на ВАС, определение №8465/25.06.2009г. по адм.д.№10982/2019г. на ВАС.

Съдът като взе предвид, че решение №4592/12.08.2020г. е връчено на дата 18.08.2020г. на молителя чрез адвоката, както и, че искането за допълване е подадено на дата 20.08.2020г., намира искането за допустимо по принцип, но неоснователно, тъй като се касае за разноски за адвокатско възнаграждение.

Съдът намира възраженията на ответника, че и ответникът по делото е освободен от разноски за заплащане на адвокатско възнаграждение, на основание чл. 92 ЗУБ. Единственото изключение по последната разпоредба се отнася за разноски за

експертиза, каквото не е процесното искане.

Видно от представения от адвоката списък на разноските – л. 180 от делото, такива се претендират на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата. Относно допустимостта да бъдат присъдени се иска от съда да вземе предвид Определение по адм.д.15457/2010г. на 5-членен състав на ВАС, както и Решение по адм.д.5734/2019г. на ВАС. Също към списъка с разноски е представена декларация за семейно и имотно състояние на жалбоподателя – Х. М. А., според която няма съпруга и деца, не получава трудови или други възнаграждения и няма имущество. Представен е и договор за правна помощ и съдействия, в който се съдържа клауза, озаглавена договорено възнаграждение, в която е посочено, че адвокатът предоставя правната помощ и съдействие безплатно на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата.

Според чл.38, ал.1, т.2 ЗАдв., адвокатът може да оказва съдействие и адвокатска помощ безплатно на материално затруднени лица. В чл.38, ал.2 ЗАдв. е предвидено, че ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение.

В случая освобождаването по чл.92 ЗУБ, според настоящия състав на съда, се отнася до таксите и разноските, без тези за експертизи, дължими в хода на съдебното производство. В случая се касае за съдебно производство, което следва да се развие в бързи срокове. Чрез въпросното освобождаване ходът на производството не може да бъде препятстван от нередовност на жалбата или съответното искане поради невнесени такси или разноски за събиране на доказателствата, т.е. касае се за задълженията на страните за разноски в хода на съдебното производство. Тази норма обаче не съдържа правило за разноските, които едната страна може да бъде осъдена да заплати на другата и не изключва искане за присъждане на разноски на която и да е от страните в производствата по ЗУБ.

Действително, обстоятелството, че чужденецът не разполага със средства да заплати възнаграждение на адвоката, след преценка на съда, съставлява основание да бъде предоставена безплатна правна помощ по реда на Закона за правната помощ. Тази възможност не предполага забрана да предпочете договор с конкретен адвокат, който да му предостави правна помощ безплатно, съгласно чл.38, ал.1, т.2 ЗАдв.

Адвокатът има право на възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от ЗАдв, което при уважаване на жалбата се дължи като разноски от другата страна по делото и според общите правила по чл.143 АПК и ГПК. От своя страна чл.92 ЗУБ не задължава адвоката по реда на чл.38, ал.1, т.2 ЗАд да предоставя услугите си безплатно.

Становището на ответника, според което ДАБ не може да бъде осъдена и не се следва присъждане на адвокатско възнаграждение в процесното съдебно производство, не се възприема от настоящия състав на съда. Разпоредбата на чл.92 ЗУБ не дерогира чл.38, ал.2 ЗАдв и не въвежда задължение за адвоката да предоставя правни услуги и съдействие на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗАдв. без възнаграждение. Такъв правен извод не само е в противоречие със забраната по чл.15, ал.3 от Закона за нормативните актове, но и засяга правото на труд на адвоката, гарантирано по чл.16 от Конституцията именно чрез възможността да получи възнаграждение за труда си.

Предвид на данните по декларацията на жалбоподателя, то се установява основание

по чл.38, ал.1, т.2 ЗАдв., предвид на което в полза на адвоката на основание чл.38, ал.2 ЗАдв., следва да бъде присъдено възнаграждение, в това число предвид постановеното със съдебното решение по делото – съдът е отменил оспореното пред него Решение №Решение № 13-ОК/14.04.2020г.на А. В. – интервюиращ орган и е върнал преписката на органа за ново произнасяне по последващата молба на чужденеца.

В чл. 38, ал.2 ЗАдв, второто изречение определя, че в случай като процесния , Съдът определя възнаграждението на адвоката в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 от същия закон и осъжда другата страна да го заплати. Така съгласно чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за административни дела без материален интерес, на адвоката следва да се присъди възнаграждение в размер на 500 „петстотин“ лв. За разноските следва да бъде осъдено юридическото лице Държавна агенция за бежанците.

С оглед на горното, на основание чл.248, ал.3 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСЪЖДА Държавната агенция за бежанците да заплати в полза на адвокат В. Б. И. с ЕГН [ЕГН], вписана като адвокат в Софийска адвокатска колегия, с личен номер [ЕГН] , сумата от 500 (петстотин) лева за разноски.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия: